

ud i Haven for at strigles under en Officers Opsigt. Der var kun bleven levnet Familjen nogle faa Værelser, hvori de mange Børn maatte stuves sammen paa maa og faa, hvad der ogsaa havde moret ham meget. Og saa havde de faaet Sirup paa Maden i Stedet for Smør! — — Under alt dette maatte Moderen (hvad han nu kunde udregne) have gaaet og ventet sin Nedkomst. Ventet sit tolvte Barn. Ventet den tolvte vaandefulde Kamp med Døden. Og ikke nok dermed. Nogle af Børnene var bleven syge, og et af dem, en lille Pige paa tre Aar, døde under svære Lidelser. Som han siden havde hørt det fortælle: netop som et hannoveransk Regiment var rykket ud af Byen og et andet ventedes, udaandede hun i Moderens Arme.

Var det egentlig saa underligt, at hendes Væsen tilsidst var bleven lutter Bekymring? Ja var denne Bekymringsfuldhed ikke Udslag af en Klarskuen, der skyldtes dyrekøbt Erfaring, en Synskhed, som øjnede Farerne, hvor andre — af Livet mindre prøvede — endnu ikke saae dem. Den yngre Slægt, der var vokset op i en Tid, som i ydre Henseende havde formet sig saa fredelig, saa sindsberoligende, viste sig vist af den Grund ofte uretfærdig mod Utryghedsfølelsen og Modløsheden hos de Ældre, og da navnlig hos dem, der havde udstaaet Krigens Lidelser og Ydmygelser. Maatte man ikke snarest forbavses over, at Moderen ikke